

Glendy Vanderah

Unde pădurea întâlnește stelele

Traducere din engleză de Ioana Nuțulescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Rodica Crețu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VANDERAH, GLENDY

Unde pădurea întâlnește stelele / Glendy Vanderah ; trad. din engleză de Ioana Nuțulescu. - București : Editura Trei, 2020
ISBN 978-606-40-0755-1

I. Nuțulescu, Ioana (trad.)

821.111

Titlu original: Where the Forest Meets the Stars

Autor: Glendy Vanderah

Copyright © 2019 by Glendy C. Vanderah

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia Ltd.

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0755-1

Se prea poate ca fetița să fi fost înlocuită de zâne la naștere. Era aproape invizibilă, palidă la față, iar hanoracul și pantalonii ei se confundau cu amurgul care învăluia pădurea din fundal. Era desculță. Stătea nemișcată, cu un braț încolăcit în jurul unui arbore hicolori, și nu schiță niciun gest când mașina înaintă scârțâind pe pietriș până la capătul aleii, unde parcă la câțiva metri de ea.

Odată ce opri mașina, Jo își mută privirea de la fată și se apucă să-și strângă bagajele de pe scaunul din dreapta — binoclul, rucsacul și rapoartele științifice. Poate că, dacă Jo nu se mai uita la ea, copila se întorcea în ținutul zânelor.

Dar fata era încă acolo când Jo coborî din mașină.

— Te văd, îi spuse Jo umbrei de lângă arborele hicolori.

— Știu, răspunse fetița.

Bocancii de cățărare ai lui Jo aruncau bucăți de noroi uscat pe aleea de beton.

— Ai nevoie de ceva?

Fata nu-i răspunse.

— Ce cauți pe proprietatea mea?

— Încercam să-l mângâi pe cățelușul tău, dar nu m-a lăsat.

— Nu-i câinele meu.

— Dar al cui e?

— Al nimănui, îi răspunse Jo în timp ce deschidea ușa verandei protejate cu plasă. Ar trebui să te duci acasă cât mai e lumină.

Aprinse becul antiinsecte de-afară și descuie ușa casei. După ce aprinse lampa, se întoarse la ușa de lemn și o încuie. Fata nu putea să aibă mai mult de nouă ani, dar tot ar fi fost suficient de mare ca să poată pune ceva la cale.

În 15 minute, Jo făcu un duș și se schimbă în tricou, pantaloni de trening și sandale. Aprinse luminile din bucătărie, atrăgând un val tăcut de insecte spre ferestrele negre. În timp ce-și pregătea ustensilele pentru grătar, se gândi absentă la fata de lângă arborele hicolori. Poate că-i era prea teamă de pădurea întunecată ca să mai rămână prin preajmă. Probabil că se întorsese acasă.

Jo aduse un piept de pui marinat și trei frigărui de legume afară, la vatra amenajată pe peluza plină de buruieni care separa casa de șindrila galbenă de câțiva acri de pășune luminată de lună. Casa închiriată, căreia i se spunea casa Kinney, fusese construită în anii 1940 și era cocoțată pe un deal, cu fața spre pădure, partea din spate deschizându-se către o mică pajiște căreia proprietarul îi dădea foc în mod regulat, ca să țină la distanță pădurea ce avea tendința să se tot întindă. Jo aprinse focul în mijlocul vetrei de piatră și așeză grătarul deasupra. În timp ce punea puiul și frigăruiile pe grătar, înlemni când o figură întunecată ieși de după colțul casei. Fetița. Se

opri la câțiva metri de foc, urmărind-o pe Jo cum pune ultima frigăruie pe grătar.

— N-ai aragaz? o întrebă ea.

— Ba am.

— Și de ce gătești afară?

Jo se așează pe unul dintre cele patru scaune pliante jerpelite.

— Pentru că-mi place.

— Miroase bine.

Dacă ar fi venit să cerșească mâncare, fetița ar fi fost dezamăgită de dulapurile goale ale unui biolog de teren care nu prea avea timp să-și facă aprovizionarea. Vorbea cu accentul rural tărăgănat al localnicilor, iar faptul că era desculță arăta că venea de pe o proprietate vecină. Putea foarte bine să se ducă acasă pentru cină.

Fata se trase mai aproape, focul colorându-i obrajii ca merele și părul blonziu, dar nu și ochii, rămași ca niște găuri negre de copil înlocuit de zâne la naștere.

— Nu crezi că a cam venit vremea să te duci acasă? i se adresă Jo.

Fata se apropie și mai mult.

— Nu am nicio casă pe Pământ. Am venit de-acolo, spuse arătând spre cer.

— De unde?

— Din Ursa Mare.

— Constelația?

Fata dădu aprobator din cap.

— Vin din Galaxia Vârtelniței. Este aproape de coada ursoaicei mari.

Jo nu știa nimic despre galaxii, dar numele îi suna ca și când ar fi fost inventat de un copil.

— N-am auzit niciodată de Galaxia Vârtelniței, spuse ea.

— Așa o numesc oamenii, dar noi îi spunem altfel.

Acum Jo îi putea vedea ochii. Sclipirea inteligentă din ei părea ciudat de vicleană pentru chipul ca de bebeluș, iar Jo o interpretă ca pe un semn că fata știa că totul era doar o joacă.

— Dacă ești extraterestră, de ce arăți ca oamenii?

— Doar folosesc corpul acestei fete.

— Spune-i să se ducă acasă, dacă tot ești acolo, vrei?

— Nu poate. Era moartă când i-am luat corpul. Dacă s-ar duce acasă, părinții ei s-ar speria.

Era ceva legat de zombie. Jo auzise de jocurile de felul ăsta. Dar fata nu nimerise la casa care trebuia, dacă venise să caute pe cineva care să se joace cu ea de-a Zombiul Extraterestru. Jo nu se pricepuse niciodată la copii și jocuri de imaginație, nici măcar când era de vârsta acestei fetițe. Părinții ei, amândoi oameni de știință, spuneau deseori că doza ei dublă de gene analitice o făcea să fie așa. Obişnuiau să glumească despre cum ar fi ieșit ea din uter cu o fețișoară încrunțată și concentrată, de parcă formula ipoteze despre locul unde se afla și cine erau toți oamenii aceia din sala de nașteri.

Extraterestra din corpul de om o privea pe Jo cum întorcea pieptul de pui pe grătar.

— Mai bine du-te acasă la cină, spuse Jo. Părinții tăi vor fi îngrijorați.

— Ți-am spus, eu nu am...

— Vrei să suni pe cineva?

Jo își scoase telefonul mobil din buzunarul de la pantaloni.

— Pe cine să sun?

— Ce zici, să sun eu? Spune-mi numărul tău de telefon.
— Cum aş putea să am un număr de telefon dacă am venit din stele?

— Atunci, ce zici de fata căreia i-ai luat corpul? Care e numărul ei?

— Nu ştiu nimic despre ea, nici măcar cum o cheamă.

Indiferent ce punea la cale copila, Jo era mult prea obosită pentru asta. Era trează de la 4 dimineaţă şi se târâse mai bine de 13 ore pe câmp şi prin pădure, în condiţii de căldură şi umiditate abundentă. Asta era rutina ei aproape în fiecare zi, de săptămâni întregi, iar puţinele ore pe care le petrecea acasă noaptea îi erau absolut necesare pentru odihnă.

— Dacă nu pleci, am să chem poliţia, zise ea, încercând să pară severă.

— Şi ce-o să facă *poliţia*? se interesează fata, de parcă nu ar mai fi auzit niciodată cuvântul ăsta.

— O să te oblighe să-ţi mişti fundul acasă.

Fata îşi încrucişă braţele peste trupul ei slăbuţ.

— Şi dacă le spun că n-am casă?

— O să te ducă la sediul poliţiei şi-o să-i caute pe părinţii tăi... sau pe cei la care locuieşti.

— Şi când o să-i sune pe oamenii aceia şi o să afle că fata lor e moartă?

Jo nu trebuia să mimeze furia de data asta.

— Ştii... nu-i de glumit despre cei singuri pe lume. Ar trebui să te întorci acasă la cine are grijă de tine.

Fata îşi strânse şi mai mult braţele la piept, dar nu mai spuse nimic.

Cu siguranţă avea nevoie să fie trezită la realitate.

— Dacă într-adevăr nu ai familie, poliţia o să-ţi găsească o familie adoptivă.

— Ce înseamnă asta?

— Că o să trăiești cu niște străini, care câteodată sunt răi, așa că mai bine te duci acasă înainte să-i sun pe polițiști.

Fata nu se clinti.

— Vorbesc serios.

Cățelușul care tot venea să ceară mâncare în ultimele câteva seri, când Jo aprindea focul în vatră, pâdea la mică distanță de conul de lumină. Fata se lăsă pe vine și întinse mâna spre el, alintându-l cu o voce pițigăiată, ca s-o lase să-l mângâie.

— N-o să se-apropie mai mult, zise Jo. E sălbatic. Probabil că a fost fătat în pădure.

— Unde-i mama lui?

— Cine știe?

Jo lăsă telefonul jos și întoarse frigăruile.

— Există vreun motiv pentru care ți-e frică să mergi acasă?

— De ce nu vrei să mă crezi că vin dintr-o galaxie?

Căpoasa asta de copilă nu știa când s-o lase baltă!

— Știi că nimeni n-o să te creadă că ești extraterestră.

Fata făcu câțiva pași și-și ridică fața și brațele spre cerul înstelat, îngânând ceva ce ar fi trebuit să sune a limbă extraterestră. Cuvintele ei curgeau ca o limbă străină pe care o cunoștea bine și, când termină, se întoarse cu o expresie îngâmfată spre Jo, ținându-și mâinile în șolduri.

— Sper că-ți rugai poporul tău extraterestru să te ia înapoi.

— A fost un salut.

— *Salut...* util cuvânt.

Fata reveni la lumina focului.

— Nu mă pot întoarce acasă încă. Trebuie să rămân pe Pământ până văd cinci miracole. Face parte din educația

noastră când ajungem la o anumită vârstă... cam ca la voi la școală.

— Ai de stat pe-aici ceva vreme. Apa nu a mai fost prefăcută în vin de vreo două milenii încoace.

— Nu mă refer la miracole biblice.

— Dar la ce fel de miracole?

— Oricare altele, spuse fetița. Tu ești un miracol, așa e și câinele ăsta. Aici este o lume cu totul nouă pentru mine.

— Bun, deja ai văzut două miracole.

— Nu, le păstrez pentru lucrurile bune.

— Dumnezeuule, mulțumesc!

Fata se așeză pe scaunul de lângă Jo. Din pieptul de pui de pe grătar picura pe foc grăsime, afumând aerul nopții cu un iz plăcut. Copila se holba la el, iar foamea ei reală nu avea nimic imaginar. Poate că familia ei nu-și permitea mâncare. Jo rămase surprinsă că lucrul ăsta nu-i trecuse prin cap imediat.

— Să-ți dau ceva de mâncare înainte să te duci acasă? îi zise. Îți plac burgerii de curcan?

— De unde să știu ce gust au burgerii de curcan?

— Vrei unul sau nu?

— Vreau. Trebuie să încerc lucruri noi cât sunt aici.

Jo trase pieptul de pui pe partea cu foc mai molcom, după care se duse înăuntru ca să ia un burger congelat, condimente și o chiflă. Își aminti și de ultima felie de brânză din frigider și o adăugă la cina fetei. Probabil copila avea mai multă nevoie decât ea.

Jo se întoarse în curte, puse carnea pe foc și lăsă restul lucrurilor pe scaunul gol de lângă ea.

— Sper că-ți place burgerul cu brânză.

— Am auzit de brânză, răspunse fata. Așa ziceau și ei.

— Cine zice că e bună?

— Cei care au fost deja aici. Învățăm un pic despre Pământ înainte să venim.

— Cum se numește planeta ta?

— E greu de pronunțat pe limba ta... ceva de genul *Hetrayeh*. Ai bezele?

— Hetrayenii te-au învățat și despre bezele?

— Ziceau că, aici, copiii le pun pe un băț și le topesc deasupra focului. Ziceau că-s foarte bune.

Jo avea în sfârșit un motiv să deschidă punga de bezele pe care o cumpărase într-o doară când se mutase aici. Sperase că o să le mănânce înainte să apuce să se învechească. Aduse bezelele din dulapul de la bucătărie și-i aruncă punga copilei, în poală.

— Trebuie să cizezi înainte să le deschizi.

Fata căută un băț, apoi se așază din nou pe scaun, cu bezelele în poală și cu ochii ei negri fixați pe burgerul care se frigea. Jo prăji chifla și puse pe farfurie o frigăruie cu cartofi rumeniți, broccoli și ciuperci, lângă burgerul cu brânză. Aduse și două băuturi.

— Îți place cidrul de mere?

Fetița luă paharul și sorbi.

— E foarte bun!

— Suficient de bun cât să fie un miracol?

— Nu, spuse mica extraterestră, dar goli mai bine de jumătate de pahar în câteva secunde.

Fata aproape că terminase burgerul, când Jo de-abia lua prima îmbucătură.

— Când ai mâncat ultima dată? o întrebă.

Copila înghiți mai întâi dumaticatul din gură, apoi spuse:

— Ieri-seară.

Jo lăsă furculița din mână.

— N-ai mâncat nimic de-o zi întregă?

Fata aruncă o bucată de cartof în gură.

— N-am vrut să mănânc pâină acum. Îmi era un pic rău... de la călătoria spre Pământ, schimbatul corpurilor și altele asemenea.

— Și atunci de ce mănânci de parcă ești moartă de foame?

Fetița rupse o bucățică din ultimul ei duminicatul de burger și o aruncă spre cățelușul cerșetor, probabil ca să demonstreze că nu era moartă de foame. Câinele înghiți la fel de repede ca ea. Când fetița extraterestră îi întinse și ultima bucată, cățelușul se târî spre ea, i-o fură dintre degete și se retrase ca să o mănânce.

— Ai văzut? spuse fata. A luat-o din mâna mea.

— Am văzut.

Jo mai vedea și un copil care ar fi putut avea probleme reale.

— Porți pijama?

Fata se uită în jos la pantalonii ei subțiri.

— Presupun că așa o numesc oamenii.

Jo tăie încă o bucată de carne din pieptul de pui.

— Cum te cheamă?

Fata stătea în genunchi, încercând să se târască mai aproape de cățeluș.

— Nu am un nume pământean.

— Care e numele tău de extraterestră?

— Greu de spus...

— Totuși, spune-mi.

— E ceva cam ca *Earpood-na-ahsroo*.

— Ear poo...?

— Nu, *Earpood-na-ahsroo*.

— Bine, *Earpood*, vreau să-mi spui adevăratul motiv pentru care ești aici.

Fata lăsă baltă cățelușul timid și se ridică.

— Pot să deschid punga de bezele?

— Mănâncă broccoli mai întâi.

Se uită spre farfuria pe care o lăsase pe scaun.

— Chestia aia verde?

— Da.

— Noi nu mâncăm lucruri verzi pe planeta mea.

— Ai zis că trebuie să încerci lucruri noi.

Fata băgă repede în gură, una după alta, cele trei inflorescențe de broccoli. În timp ce mesteca, cu obrazii umflați de-atâta broccoli, deschise punga de bezele.

— Câți ani ai?

Cu greu, fata înghiți ultima bucată de broccoli.

— Vârsta mea n-ar avea sens pentru un om.

— Câți ani are corpul pe care l-ai luat?

Înfipse o beza în capătul bățului pe care-l găsisese.

— Nu știu.

— Chiar va trebui să sun la poliție, spuse Jo.

— De ce?

— Știi de ce. Ai... câți ani ai... nouă... zece? Nu ai voie să umbli singură noaptea. Cineva nu are grijă cum trebuie de tine.

— Dacă suni la poliție, am să fug.

— De ce? Ei te pot ajuta.

— Nu vreau să trăiesc cu străini răi.

— Am glumit când am spus asta. Sunt sigură că vor găsi niște oameni cumsecade.

Fata înfipse a treia beza pe băț.

— Crezi că lui Urs-Mic i-ar plăcea bezelele?

— Cine e Urs-Mic?

— Așa l-am botezat pe cățeluș... de la Ursa Mică, constelația aflată lângă a mea. Nu crezi că arată ca un pui de urs?

— Să nu-i dai bezele! N-are voie zahăr.

Jo rupse ultimele bucăți de piept de pui și i le azvârli câinelui, prea distrasă ca să-și termine mâncarea. Odată ce carnea dispăru în gura câinelui, îi dădu și legumele rămase pe ultimele două frigărui.

— Tu ești cumsecade, spuse fata.

— Sunt o fraieră. N-am să mai scap de el acum.

— Ffff! suflă fata când apropie de gură bezelele fierbinți.

— Lasă-le să se răcească întâi, spuse Jo.

Nu așteptă, ci duse la gură guma albă și fierbinte. Bezelele dispărură rapid și fata coapse încă o tură în timp ce Jo ducea ustensilele la bucătărie. Spălând rapid vasele, se gândi să adopte o nouă strategie. Era clar că povestea cu polițistul rău nu funcționa. Trebuia să-i câștige încrederea fetei dacă voia să scoată ceva de la ea.

O găsi pe copilă așezată turcește pe pământ, Urs-Mic lingând fericit bezeaua topită din mâna ei.

— N-aș fi crezut să-l văd pe câinele ăsta mâncând din mâna unui om, spuse ea.

— Deși pare o mână de om, el știe că eu sunt de pe Hetrayeh.

— La ce ajută asta?

— Avem puteri speciale. Putem face să se întâmple lucruri bune.

Bietul copil! Fără îndoială că spunea doar ce-și dorește, când împrejurările erau de fapt sumbre.

— Pot să folosesc și eu bățul tău?

— Pentru bezele?

— Nu, să te dau afară de pe proprietatea mea.

Fata zâmbi, o gropiță adâncă formându-se în obrazul ei stâng. Jo înfipse în băț două bezele și le ținu deasupra focului. Fata se întoarse pe scaunul său, iar câinele

sălbatic se întinse la picioarele ei de parcă, în mod miraculos, ea ar fi reușit să-l domesticească. După ce bezele fură perfect rumenite pe toate părțile și se răciră suficient, Jo le mănâcă direct de pe băț.

— Nu știam că adulții mănâncă bezele, zise fata.

— E un secret pe care copiii pământeni nu-l știu.

— Pe tine cum te chemă? întrebă fata.

— Joanna Teale. Dar cei mai mulți îmi spun Jo.

— Locuiești aici singură-singurică?

— Doar pe timpul verii. Închiriez casa.

— De ce?

— Dacă locuiești pe strada asta — unde sunt sigură că locuiești —, știi de ce.

— Nu locuiesc pe strada asta. Spune-mi!

Jo rezistă tentației de a contesta minciuna, amintindu-și că era polițistul bun.

— Această casă și cei 70 de acri din jurul ei aparțin unui om de știință, dr. Kinney. Îi lasă pe profesori să stea aici când predau și pe studenții de la cursurile postuniversitare cât își fac cercetările.

— El de ce nu vrea să locuiască aici?

Jo rezemă bățul cu bezele de gura de piatră a vetrei.

— A cumpărat-o când avea vreo 40 de ani. El și soția lui au folosit-o ca pe o casă de vacanță când el făcea studii pe insecte acvatice jos, la pârâu, dar n-au mai venit pe-aici de-acum șase ani.

— De ce?

— Au în jur de 70 de ani, iar soția lui trebuie să locuiască lângă un spital din cauza problemelor de sănătate pe care le are. Acum folosesc casa ca pe o sursă de venit, dar o închiriază numai oamenilor de știință.

— Tu ești om de știință?

- Da, dar încă învăț.
- Ce înseamnă asta?
- Înseamnă că am terminat primii patru ani de colegiu și acum predau cursuri, lucrez ca asistent de profesor și fac cercetare ca să-mi iau doctoratul.
- Ce e un doctorat?
- Este o calificare științifică. Odată ce-o obțin, pot să-mi iau o slujbă de profesor la o universitate.
- Fata își lînse degetele murdare, pline de salivă de câine, apoi se șterse pe obraz de negreala lăsată de bezele.
- Un profesor e un învățător, nu?
- Da, și cei mai mulți oameni din domeniul meu fac și cercetare.
- Ce fel de cercetare?
- Curiozitate nemăsurată. Ar fi fost un om de știință grozav.
- Domeniul meu este ecologia și conservarea păsărilor.
- Și ce faci, mai exact?
- Destul cu întrebările, Ear poo...
- Earpood!
- E vremea să te duci acasă. Mâine mă trezesc devreme, deci chiar trebuie să merg la culcare.
- Jo deschise robinetul și trase furtunul lângă foc.
- Chiar trebuie să-l stingi?
- Așa spune Ursul-Afumat.
- Focul sfârâi și fumegă în timp ce apa îl potolea.
- E trist, spuse fetița.
- Ce e trist?
- Mirosul ăsta de cenușă umedă.
- Fața ei părea albăstruie în lumina fluorescentă de la bucătărie care se strecura pe fereastră, de parcă ar fi devenit din nou un copil înlocuit la naștere de zâne.

Jo închise robinetul și acesta scârțâi.

— Ce-ar fi să-mi spui adevăratul motiv pentru care te afli aici?

— Dar ți-am spus, zise fata.

— Haide! Mă duc înăuntru și nu-mi place să te las aici, afară.

— O să fiu bine.

— Te duci acasă?

— Hai să mergem, Urs-Mic, zise fetița, iar câinele, în mod surprinzător, o ascultă.

Jo se uită după fetița înlocuită la naștere de zâne și după corcitura ei, cum se îndepărtau; și, cum se pierdeau așa în negura pădurii, tabloul era la fel de trist ca mirosul de cenușă udă.

Alarma o trezi pe Jo la 4, ora la care se scula de obicei în zilele în care călătorea pe distanțe lungi, până la situările de cercetare. La lumina unei lămpi mici, își puse pe ea un tricou, o cămașă cu nasturi, pantaloni militari de teren și se încălță cu bocanci. Abia când aprinse lumina fluorescentă de la aragaz își aminti de fată. Greu de crezut, pentru că numai la ea se gândise cu neliniște, vreo jumătate de oră înainte să adoarmă. Privi, de la intrarea din spatele casei, scaunele goale din jurul vetrei. Aprinse lumina de pe veranda din față și intră în încăperea cu ferestre protejate de plasă. Nici urmă de fată. Probabil că se duse acasă.

În timp ce terciul de ovăz fierbea, Jo își pregăti un sendviș cu ton și îl împachetă, împreună cu un amestec de fructe uscate și o sticlă de apă. Ieși pe ușă 20 de minute mai târziu și, când soarele răsărea, ajunse la siturile de cercetare. Cât aerul dimineții era încă răcoros, Jo căută cuiburi de presuri-indigo pe Church Road, cel mai puțin umbrit dintre toate siturile de cercetare. Câteva ore mai târziu merse mai departe, la Jory Farm, și după aceea la Cave Hollow Road.